

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Έτος Β΄.

Εν Ἀργυροπόλει τῆ 7 Ἀπριλίου 1907.

Ἀριθ. 26.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι εἰς τὸ βασιλείον τῶν ζῶων τὰ σιχαμερώτερα ὄλων εἶναι τὰ ἐρπετὰ! καὶ διὰ τοῦτο πρὸ καιροῦ ὁ λαὸς ἔχει ἀηδιάσει τὴν τελευταίαν μεταμόρφωσιν τοῦ ποτὲ Ροβασὸλ, τοῦ μετέπειτα Κλεμανσὸ καὶ τοῦ κατόπιν ἐνθουσιώδους συνηγόρου πάσης καταχρήσεως καὶ πάσης φύσεως ἐγκλήματος.

Καὶ ἂν ἔτι δὲν ἐγνωσσομεν τίς ὁ συντάκτης τοῦ «Κώδατος» ἠθέλομεν μαντεύσει τοῦτον ἐκ τῶν «Τροστύπων σιέλων», ἐκ τῶν ἐντέρων, ἐκ τῶν στομάχων, καὶ ἐκ τῶν βορβόρων ἀπὸ τοὺς ὁποίους, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, δὲν ἀνεπήδησε μὲν, εἰς οὐδὲ ὅμως ἐνασμενίζεσαι νὰ βουτᾶ, ὁσάκις καὶ τι ἐντὸς αὐτῶν πρόκειται νὰ ἀλιεῖται.

Πρὸ ἐτῶν τὰ κακὰ στρώματα καὶ ὁ Ἄρειος Πίγος τῆς Ἀγορᾶς ἦσαν πολέμιον ἔδαφος διὰ τὰς δημαγωγικὰς αὐτοῦ ἐκστρατείας, κατόπιν ὅμως ἡ στοργὴ του πρὸς τὰς λαϊκὰς ἰδέας καὶ πρὸς τὰς φιλελευθέρους ἀρχὰς μετετρέπη εἰς περιφρόνησιν, καθ' ὅσον ἡ καλλιέργεια τούτων ἀντικειμένων δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε ἀζήμιος καὶ ἐπροτίμησε ν' αὐτοκτονήσῃ ἠθικῶς, λείπων τὰ πινάκια τῶν εὐγενῶν γόνων τῶν ἀρχαίων οικογενειῶν.

Τοῦτο εἶναι ὑπόθεσις ἀφορῶσα αὐτὸν τὸν ἴδιον: Ἡμεῖς ὅμως οἱ ἀφελεῖς ἀγοραῖοι δὲν θὰ ἐπιτρέψωμεν αὐτῷ νὰ προβάλλῃ ὡς ἐπικριτὴς τῶν ἔργων καὶ τῆς ἠθικῆς ἀξίας τῶν . . . ἄλλων. Ἠχοάσθημεν αὐτοῦ πολλάκις ἐντὸς τῶν ἐκλογικῶν σαλονίων, διδάξαντος ἡμᾶς τὴν τέχνην τοῦ πολιτεύεσθαι. Ἐχορτάσαμεν αὐτὸν ἐξυμνοῦντα ἐκείνους, οὐδὲ πρὸ ὀλίγου καπηλικώτατα ἐξύβριζε καὶ παραδίδοντα εἰς τὸ κοινὸν ἀνάθεμα ὅσους μετὰ καιρὸν ἐνθουσιωδῶς ἔμελλε νὰ ἐξυμνήσῃ. Ἐνεθουσιάζθημεν πλέον ἢ ἅπαξ ἐκ τῶν πρὸς τὰς κάλπας θουρίων του, ἀλλ' ἐβαρύνθημεν τέλος νὰ συγκινώμεθα ἐκ τῶν ἀφιλοκερδῶν πρὸς τὴν τῶν μας ὑπηρεσιῶν του καὶ νὰ ἀλληλοσφαζώμεθα χάσιν τῶν θοιάμβων τῶν Δημοσθενῶν τοῦ κόμματος.

Τὸ ἐδιαφέρον ἡμῶν ἐστράφη πρὸς ἄλλην δρᾶσιν μᾶλλον σύμφωνον πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιο-

πρόπειαν. Ἐπαύσαμεν νὰ καμαρώνωμεν τοὺς πολιτικούς χαμαιλέοντας διὰ ν' ἀγαπῶμεν τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν ἀγωνιζομένους καὶ ὑπὲρ τοῦ ἠθικοῦ καὶ ὅλικοῦ συμφέροντος ἡμῶν θυσιαζομένους. Ὁ λαὸς δυνατὸν νὰ παρασυρῆ ὑπὸ τῶν ἐπιτηδείων ἀλλ' ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ὑπῆρξε καὶ θὰ ὑπάρχῃ πάντοτε θεομὴ πρὸς τὰς εὐγενεῖς ὁρμὰς καὶ εὐγνώμων πρὸς τοὺς εἰλικρινῆ καὶ ἀνυπόκριτα δάκρυα, ἅτινα ἔχουσιν διὰ τὴν στυγεράν δολοφονίαν προσφιλεστάτου συντρόφου καὶ θαρραλέου ἀγωνιστοῦ αἱ Σοσιαλισταὶ τοῦ Λαδοπαζίρου καὶ ὁ Ἄρειος Πίγος τῆς ἀγορᾶς, ὡς ἐμπαικτικῶς ὁρῶν ἐξομνητὴς τῶν ἀριστοκρατικῶν ἀρετῶν μᾶς ἀποκαλεῖ. Καὶ τὰ δάκρυα ταῦτα καὶ ἡ θλίψις αὐτῆ, ἡ γενικευθεῖσα ὅπου τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχουσιν ἐργατικὰ σωματεῖα, κινούμενα μεταξὺ ὄλων τῶν κύκλων ἐν οἷς ἐγνωρίσθη καὶ ἔδρασεν ὁ ἡμέτερος Μαρξίνος Ἀντόπης, πρωτίστως εἰς τὴν Θεσσαλίαν, εἰς τὴν Θεσσαλίαν τῶν σκλάβων, ἐτάραξαν τὴν μοχθηρὰν καρδίαν τοῦ κυρίου . . . τούτου εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ ἐξέλθῃ ὄλον τὸ ἐν αὐτῇ πῦρον.

Δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὑπηρετήθημεν δημοσίᾳ πρῶτον οἶον δῆποτε ὠρισμένον ὡς ἐνεχόμενον εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ πολυκλαύστου συντρόφου μας, οὐδ' ὅτι μέτρα κατὰ προσώπων καὶ οἰκιῶν ἐλήφθησαν, ἢ δὲ τερατολόγος σπουδὴ τοῦ ἀρθρογράφου παρεκτός τῆς ἐμπαθείας, ἐλατήριον ἔχει τὴν κολακείαν, ἐπιζήμιον μᾶλλον ἢ ὠφέλιμον.

Ὅ, τι ἐπράξαμεν ἦτο καθήκον μας καὶ εἴμεθα ὑπερήφανοι διὰ τοῦτο. Δικαιοσύνην ἐζητήσαμεν καὶ δὲν θὰ παύσωμεν ζητοῦντες, ἀσθενεῖς ἡμεῖς κατὰ ἔσχυρων ἴσως, ἐν τῷ κράτει τούτῳ, ὅπου οἱ χαμερπεῖς θριαμβεύουσι καὶ οἱ ὑψηλόφρονες δολοφονοῦνται ἢ φυλακίζονται.

Κύριε πρόην φιλελευθέρων! Τῶν σημερινῶν ἀρχῶν σας ἡ ἀξία καὶ τῶν σκέψεων σας ἡ εὐγένεια ἐμφαίνεται ἐξ ἐκάστης περιόδου τοῦ ἀρθρου σας. Ἡ κοινωτὴ, ἥτις γινώσκει καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ γεγονότα θέλει κρίνει μεταξὺ τῆς ἀτάσεως τῶν ἀπλοϊκῶν ἐργατῶν καὶ τῶν εὐτελῶν αἰσθημάτων σας.

Ἡμεῖς κενώμεθα τόσον διὰ τὰ ἀφελῆ σχέδιά μας, ὅσον ἀποτροπιάζομεθα τὴν ἐπιτηδειότητα τῶν χαρακτήρων Ὑμῶν καὶ τῶν ὁμοίων σας. Πόιν ἢ προ-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ.Σ.Σ. Φ4.0014 Υ1 0052

βήτε εις την αντάδη εξύβρισιν ολοκλήρου κοινωνικής τάξεως, ην πολλάκις εκολακεύσατε και τους ιερούς παλμούς της οποίας ουχι σπανίως εξεμεταλλεύθητε, ωφείλατε να εξετάσητε κάλλιον τον εαυτον σας και την εντύπωσιν, την οποίαν τώρα πλέον δύνασθε να έμποιήτε, Σεις, παριστάμενος πρό της κοινωνίας ειτε ως διδάσκαλος, ειτε ως ελεγκτής.

Είς σοσιαλιστής του Λαδοπαζιού.

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Είνε λοιπόν και δικηγόρος ο ανώνυμος άρθρογράφος του πολυθρυλήτου εκείνου άρθρου του «Κώδωνος» όπερ προσβάλλει ζώντας και νεκρούς.

Είνε λοιπόν ο ξακουσμένος όητορας των έκλογικών παραμονών, ο μετά τότες θέρηης επίζητων να διδάτκη τρεις ημέραις εις το διάστημα τεσσάρων ολοκλήρων έτων τα δικαιώματα του Λαού, ίνα εις δύο διαιρούμενος στρατόπεδα χύνη το αίμα του τώρα εις την έκλογήν του . . . γιατί το αίμα του λαού δεν χρειάζεται, φυσικά, να χύνεται άλλο, παρά εις έκλογικά όργια. Γνωστά εινε τα έκλογικά θύματα και ει φυλακίσεις των φανατιζομένων ψηροφόρων, οι καρποί των ύψηλών των έκλογικών όητορών άγορευσεων! Το «Αναγνωστήριον» δεν εινε φυσικά καλόν, διότι διδάτκει, αντιθέτως την άγάπην και αλληλοβοήθειαν και την αδελφοποίησιν των ανθρώπων.

Αυτός λοιπόν ο άποθεώνων τον έργάτην κατά τας πονηράς ημέρας των έκλογών, ο ξελαοργιζόμενος ύπερ των δικαιωμάτων και των ελευθεριών του τυραννομένου λαού, ο φιλελεύθερος και δημοκρατικός, ίδού εν όλη τη λάμψει του, προσβάλλων ήδη, ολοκλήρον Λαόν, Αναγνωστήριον και Άγοράν. Ο άνθρωπος των λαϊκών ιδεών, φαντάζεται σήμερα, άπραγματοποίητον όνειρον να έβγη από τον βούρκο, Λαε εις τον όποιον σ' έβύθισεν ή ασπλαγγία και ή θρησιωδία των κεφαλαιοκρατών, τους όποιους βαττάξεις επί της βράχειός σου. Όνειρον, θεωρείς και σύ Λαε, άπραγματοποίητον, τδ να ξεφύγη από τα νύχια των θηρίων, της Πείνας και άμαθειας; από τα νύχια της γούμιας και ζυπολιάς, της φυλακής, της λαμοσύμου;

Ίδού ο κοπτόμενος ύπερ του Λαού, όνομαζει όγλαγωγούς και θορυβοποιούς τους πραγματικώς εργαζόμενους διά την καλλιτέρευτην της ύστεως του έργατου.

Εκείνος ο όποιος τον Μαρών Αντύπαν δεν σέεται ήδη νεκρόν—ποιος ξέρει για ποιους λόγους— εινε εκείνος όστις όταν ειδικάζειο αυτός ο Αντύπας ενώπιον του Δικαστηρίου έδραμεν ένθους ύπερασπιστής αυτού όνευ άποιβής. Ίδσον όλίγος έκτοτε παρήλθει χρόνος και πόσον τεραστία μεταβολή ιδεών συνετελέσθη εις το κρατίον του ιδεολόγου δημοκράτου μηδεμίαι παραλείποντος εύκαιρίαν, όπως επίθε κινή από το

δικαστικού βήματος και από των προχείρων λαϊκών βηματων τας φιλελευθέρους αυτού ιδέας . . . Τις άρα γε τρικυμία ήγγέρθη εις το κρατίον του πάλαι δημοκράτου, του ένθέρμου του Αντύπα και μετ' αυτού του Σοσιαλισμού, ύπερασπιστού: Παρακολουθήσατε με προσοχήν τί έλεγεν, άφρίζων εξ άγανακτήσεως, διά τον γίγαντα του άφελούς Μερτζάνη, αλλά και γίγαντα του μεγάλου φιλελευθέρου, ύπερασπιστού:

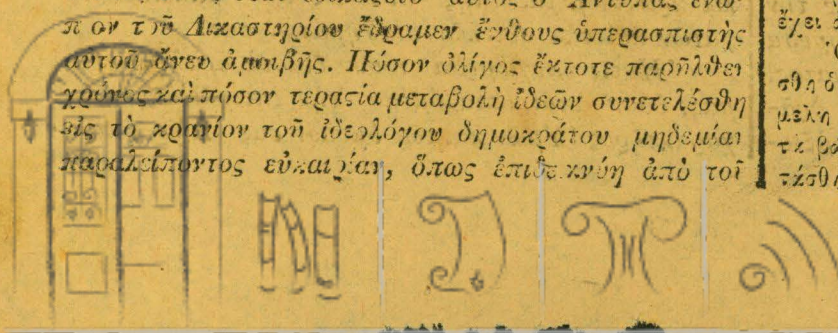
Κύριοι ένορκοι

Δεν ήλπίζω ότι έρχόμενος να ύπερασπισθώ τον Μιχαήλον Αντύπαν ή άπαντήσω ως κατηγορούμενος ένταύθα τον Τολστόην και τον Ρουσσώ, καθ' όν έπετίθετο πρό όλίγου ή Εισαγγελική Άρχή, και ότι ή άλθε την έκκριτικην τιμήν να συνηγορήσω και ύπερ αυτών: Άλλ' οι άπόστολοι ούτοι της Έλευθέρως συνεδήσεως και του ανθρωπίνου λόγου, σίτινες διά της δάσκακίας των λόγων αυτών έδέσπισαν πρό πολλού επί των πνευμάτων και των ψυχών, έλαβον ήδη τας λευκάς ψήφους όλων των έχόντων εύγενες τό φρόνημα και ύπερήφνον και δεν εινε πως άνγκάζιον να άπολογηθώσι σήμερα διά των χειλέων μου εν τη καθύστη ταύτη των εν Κεφαλληνία κκουρηθικών: Τούτο ή ήτον, έσχάτη άστοχία των δεζυχομένων συζητήσεων και ανήκουστος ασέβεια των εν τη δίκη άγωνιζομένων προς την φήμην και την άξίαν των ανθρώπων τούτων:

Η δάσκακία εν ύσω μεταχειρίζεται, ως μέσον προς διάδοσιν των ιδεών την πεθδ και δεν άπειθίνεται εις την βίαν των όπλων ή της δυναμίτιδος και των άλλων νεωτέρων έρευσέσεων, ή δάσκακία, ή τις εινε ή έλευθερία της άτομικής συνιδήσεως, εν ενεργεία επί του έξωτερικού κόσμου δεν άποτελεί παράβατη των πυλικών δικάζσεων και δεν καταδικάζεται και δεν τιμωρείται: Ο Σοσιαλιστής εινε διδάσκαλος ώρισμένων πολιτικών δικάζων και δεν έχει σχέση με την άναρχίαν, ήτις την πραγματοποίησιν των ιδεών της στηρίζει κυρίως επί των μέσων της βίας:— Η σύγκρισις ήτις έγένετο μεταξύ των δύο συστημάτων πρέπει να άρθή.— Ο Σοσιαλ τός εινε άληθής, έχει μίαν σημασίαν και όρα ειδών όπκδούς τους doctrinaires δηλαδή τους διαδιδόντας τας ιδέας αυτών διά του λόγου και της πεθεός και τους revolutionnaires (έπικραστικούς) δηλ. τους ζητούντας να επέλθωσιν διά της propagande pur le fait, ως λέγουσι οι Γάλλοι, οι τελευταία ούτοι γείτονες και φυσικά σύμμαχοι των άναρχικών κακώς θεωρούνται ως ανήκοντες εις τον σοσιαλισμόν.

Ο άληθής σοσιαλιστής μάχεται κατά του σημερινού γενικού καθεστώτος, το όποιον εχίσκει πλεγματές και εις άκτιαν αντίθεσιν προς την άπαστάτην του ανθρώπου επί της γής: Άλλά δεγεται την ιδέαν του κοινωνικού όργανισμο, άπειθίνεται εις την έλευθέρην θέλησιν του άτόμου και άποστρέφεται την βίαν και τας συνεπείας της, ο άναρχικός έχει άλλας ιδέας και άλλα μέσα.

Ο Σοσιαλισμός ύπάγει επί της γής άφ' ότου ενεργήσθη ο κινω εις ό γνησιμής, όστις έζητήσε να ύποτάξη τα μέλη της κοινωνίας εις ώρισμένους κανόνες και να επιβάλη τα βάζη του. Η σημασία της δάσκακίας τούτης άνεπετίθη άφ' ότου ήκμασθη το σοσιαλισμής πρώτη των

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΜΕΤΕΓΧΕΙΡΟΓΡΑΦΩΝ
 ΥΠΟΧΡΕΩΤΗΡΙΟΝ ΚΑΙ ΕΡΕΥΝΗΤΗΡΙΟΝ
 ΥΠΟΧΡΕΩΤΗΡΙΟΝ . . . Η ΤΟΛΛΥΣ

αθλίων του βίου οίωσής, ήτις είχαν την δύναμιν να κινήση των ανθρώπων τα σπλάγγνα. Σοσιαλιστής υπήρξεν και ο Πλάτων της Ελληνικής Αρχαιότητος! Σοσιαλιστής υπήρξεν και ο Γράκχος των Ρωμαίων και προπάντων ο Τίβεριος Γράκχος.

Οι Πατριώται οίτινες διά των οργάνων αυτών εθανάτωσαν εν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ σταδίου του τὸν ἀνθρώπον τοῦτον ὅστις εἶχε συγκληθῆ ἐκ τῆς ἀθλιότητος τῶν συμπολιτῶν του καὶ ἐζήτησε νὰ ἐπουλώσῃ τὰς πληγὰς αὐτῶν, ἀνερίχθησαν πρὸ πολλοῦ μὲ τὸν βύβρον τῶν αἰώνων καὶ κοιμῶνται τὸν ὕπνον τῆς ἀφρονείας καὶ τῆς ἀσημότητος, ἐνῶ ὁ Τίβεριος βλασκείει ὡς ἄστρον εὐέλπι καὶ φαυλὸν εἰς τὰς σελίδας τῆς Ρωμαϊκῆς Ἱστορίας.

Ἄλλ' οἱ κινεωστικαὶ οἴτινες κατὰ τοὺς πρώτους ἱστορικῶς αἰῶνας ἠριθμοῦντο ἐπὶ τῶν δακτύλων, ἐπληθύνθησαν καὶ σήμερον ἀριθμοῦνται κατὰ μυριάδας καὶ ἡ σκιά αὐτῶν ἀπλωταὶ καθ' ἑκάστην ἀκκατόχτος ὑπὸ τὰ σκῆπτρα τῶν ἰσχυροτέρων τῆς Εὐρώπης Ἀυτοκρατόρων! Πῶς τοῦτο; διατί ἄλλοτε ἦταν δύο ἢ δέκα καὶ σήμερον ἀνέρχονται εἰς ἑκατομμύρια οἱ ὀπαδοὶ τῆς ἰδέας ταύτης;

Μήπως οἱ Βίσαγγελεῖς ἐπικύσαν τῆς καταδικῆς ἐν ὀνόματι τῆς δημοσίας τάξεως; μήπως τὰ δικαστήρια πρέλασαν νὰ τιμωρῶσιν ἀκωλύτως; μήπως τὸ κληρονομικὸν ἐπαύσαν ν' ἀμείνῃται διὰ τῶν νόμων καὶ τῶν λογγῶν;

Ὅχι! ὄχι! Αἱ καταδικῆς ὑπῆρξεν ἀνακριθῆσαι ἄλλὰ τὸ ρεῦμα δὲν ἀνεστάλη, δὲν γνωρίζω ἐὰν ὁ σοσιαλισμὸς πρόκειται νὰ ἐπικρατήσῃ καὶ νὰ ἐκκηρύξῃ τὰς θεωρίας του, γνωρίζω ὅμως ἐξ ὅσων ἐμαθα καὶ παρετήρησα μέχρι τοῦδε ὅτι οἱ ἄνθρωποι τῆς ἰδέας ταύτης εἶνε οἱ ἔχοντες τὴν τιμωρότεραν φύσιν καὶ τὴν εὐγενεστέραν ψυχὴν: δικηνομα πρὸς τοῦτον αὐθερία ὑφίσταται.

Ὁ Ἄντύπας εἶνε νέος μὲ φύσιν θερμὴν καὶ καρδίαν σφραγισμένην καὶ πάλλουσαν ἰσχυρῶς. Ὁ Ἄντύπας αἰσθανόμενος τὴν πληγὴν, ἣτις ἐπέσεν πρὸ πολλοῦ ἐπὶ τοῦ στήθους πάντων ἡμῶν, δὲν ἐννοεῖ νὰ σταυρώσῃ τὰς χεῖρας, ὡς οἱ ἄλλοι, καὶ ὠθεύμενος ἀπὸ ἐλατήρια εὐγενῆ καὶ ἀπὸ αἰσθημάτων ἀγαθῶν καὶ φιλόφρονων, θέλει νὰ διαδώσῃ τῆς ἰδέας, αὐτὴν ἐγεννήθησαν εἰς τὴν κεφαλὴν του καὶ τρέφονται ἐκ τῆς ἀνδρικῆς καρδίας του — θέλει νὰ ἀγωνισθῇ κατὰ τοῦ κκοῦ — τὸ ὅποιον εὐρίσκει ὀλέθριον καὶ ὑποθιπτόμενον ἐκ τοῦ ὕπνου τῆς σημερινῆς γενεῆς ὁ ὕπνος οὗτος ὁ βαθὺς, ὅστις εἶνε τὸ κτήμα τῶν ἀνυπνοῦντων περ' ἡμῶν νεοτοκορῶν, εἶνε ὁ ἐχθρὸς κατὰ τοῦ ὀποίου ἐξίνσταται ὁ Ἄντύπας, ὅστις θέλει ἀντὶ πίσεως θυμίας νὰ τὸν διεκλύσῃ καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ παραδώσῃ τὴν νεότητά του εἰς τὴν ἀργίαν καὶ τὸν μακρυμὸν: Ἐντεῦθεν οἱ ἀγῶνες του πρὸς Ἰβρυσὶν Αἰζῆκου Ἀναγνωστηρίου καὶ ἡ ἐν αὐτῷ δράσις του· ἐντεῦθεν ἡ ἐκδοσις τῆς «Ἀναστασεως».

Ἄλλ' ὁ Ἄντύπας δὲν εἶνε μόνον Σοσιαλιστὴς ἐνδικηρομένης περὶ τῶν καὶ θεωρῶν εἶνε καὶ πατριώτης συγκινηθέντος βλάβος ἐκ τῶν δεινοπαθημάτων τῆς ἡμετέρας ἀστυχῆς ἐλλάδος: τοῦ εὐγενοῦς δὲ τοῦτου αἰσθηματος μίχ τῶν ἀπιδέξων ὑπῆρξεν ἡ ἐν Κρήτῃ πλήρης αὐτακινήσεως

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὁ ὑποφαινόμενος διευθυντὴς τοῦ ἐν Ἀργοστολίῳ Ὑπογραφείου «Ἡ Ἑλλάς» δηλῶ ὅτι τὸ ἐν τῇ ἐφημερίδι «Κώδων» 29ης Μιχρτίου ἄρθρον τὸ ἐπιγραφόμενον, θέματα καὶ θεάματα, ἐγράφη ἀπὸ τὸν κ. Νικόλαον Μανροκέφαλον δικηγόρον ὡς ἀναλαβόντα τὴν Διεύθυνσιν τῆς ἐφημερίδος «Κώδων».

Ἀργοστολίον τῇ 30 Μιχρτίου 1907.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ Ὑπογραφείου

Α. Σ. Τρωϊάνος.

καὶ τόλμης δράσις του περὶ ἧς πρὸ ἀλίγου Σας διαγέτο μετὰ τοσαύτης συμπαιθείας καὶ συγκινήσεως ὁ μάστιγ καὶ ἐμοῦ ἀξιόλογος συνάδελφος Σωκράτης Καβαλεράτος. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὁ ἔχων τοιαῦτα τὰ φρονήματα, ὁ νέος ὁ ἐμφροῦμένος ἀπὸ τοιαῦτα αἰσθημάτων εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπιθυμήσῃ ἐμφυλίους ἐσωτερικοὺς σπαραγμούς καὶ νὰ μεταχειρισθῇ τὴν βίαν πρὸς διαδόσιν τῶν ἰδεῶν του ὅσον ἀφροσιωμένος καὶ ἂν εἶνε εἰς τὰς ἰδέας του ταύτης.

(Ἰδε ἐφημ. «Ἀναστασις» ἀριθ. 3 ὀλόκληρον ἀγόρευσιν.)

Ἡ τότῃ συμπάθεια ὑπὲρ τοῦ ἐργάτου ἰδοῦ σήμερον μεταμορφουμένη εἰς ἐχθραν ἀσπονδὸν κατ' αὐτοῦ, εἰς θυελλαν ἣτις ὀλονεν ἐγκουμένη καὶ ὑπερεκχειλιζοῦσα μεταβάλλεται εἰς ἀναμώστους προσβολὰς κατὰ τῶν φιλοτιμῶν ἀνδρῶν τοῦ Λαδοπαζάρου καὶ τῶν παρερισκομένων κατὰ τὰς διαλέξεις τοῦ «Ἀναγνωστηρίου», οὗς στολίζει μὲ τὰ ἐπίθετα ἀνόητοι καὶ αὐθάδεις. Τοὺς παρερισκομένους εἰς ἡζύμα φωτίζον τὸν Λαὸν καὶ τιμῆσαν καὶ τιμῶν τὴν Κεφαλληνίαν. Ἡ ἀκένωτος τῆς Νομικῆς ἐξοχότητος φαντασία παριστᾷ τὸ Ἀναγνωστηρίον ὡς καταδικάζον εἰς τὴν δι' ἀγχνης θάνατον, φρονεύσας καὶ μὴ φρονεύσας κλ. ἐνῶ τοῦτο δὲν ἐζήτησεν ἢ τὴν ἀμεροληπτον καὶ δραστηρίαν ἐνέργειαν τῶν ἀνακρίσεων πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν ἠθικῶν αὐτουργῶν τῆς στυγεραῆς ὀλοφρονίας. Οὐδεὶς ὑπαναγκῶς αὐτουργῶν ἐτένετο, οὐδὲ ἐγράφη ἐν τῇ «Ἀναστασει». Πλὴν ὁ συντάκτης καὶ διευθυντὴς τοῦ «Κώδωνος» σγεδὸν φανερὰ, ἀναγράφει τὰς ὑποφίας του καὶ ἐκθέτει πρόσωπα ὀρισμένα καὶ γνωστὰ ἀνήκοντα εἰς οἰκογένειαν μ.πλὲ αἵματος, τῆς ὁποίας τὰ παροιμιωδῶς εὐγενῆ ἐνοστικτα, εἰσὶν εἰς τὸν Λαὸν ἀνεκαθεν γνωστὰ, καὶ τὰ ὀποια πρόσωπα ἐργάζονται παιδιοῦθεν διὰ τὴν κατασχύννην τῆς τιμημένης Κεφαλληνίας καὶ τὴν ὑποδούλωσιν τοῦ Θεσσαλικοῦ καὶ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἰδοῦ ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰρωνευόμενος ἰερά μνημότυνα καὶ τὰ ἀπροσποίητα καὶ εἰλικρινῆ δάκρυα τῶν τιμῶντων τὴν μνήμην τ. Ὑ Ἀντύπας, ἐκαίου ὅτι; ἀπίδειξε μὲ ἐργα τὸν πόνον σου διὰ τὸν πάσχοντα ἐνάσων καὶ ὀποῖος πρῶτος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐκαστόρησε γὰρ, τῶν φυσικῶν δικαιωμάτων τοῦ λαοῦ Ἐξέλεν ὅτις ἐββλίσθη

ΛΕΜΟΝΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

δακρύων γίνονται εις τὰ μνημότυπα τῶν χυσοκαυθάρων (λέξις ἐφευρεθείσα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δημοκράτου καὶ ἐκ- ορατῆϊσα εἰς ἐκλογικὸν κέντρον) θὰ ἴδωμεν δὲ καὶ πόσοι ὠκεανοὶ θερυῶν δακρύων θὰ χυθῶσιν εἰς τὸ μνημόστυνον τοῦ φιλελευθέρου ἀρλογράφου, ἐξῆστου θερυῶν, ὡς τὰ δά- κρυα τοῦ σπαιεροῦ εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ Μαρτζάνη καὶ τῶν λοιπῶν ἀνιδιοτελῶν θαυμαστῶν τοῦ δολοφονηθέντος.

Προβλέπετε ὅτι δὲν θ' ἀξιοθῆτε στεράνων καὶ δα- κρύων καὶ λόγων ἐπιμνημοσύνων, οὐδὲ θὰ γίνῃ λόγος ἐλάχιστος περὶ ὑμῶν, ἐνῶ τοσαῦτα ὑπὲρ ἐνὸς πτωχοῦ Ἀντύπα, ὅφ' ὄλου τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπου, μὲ τόσην εὐλαβίαν ἐγράφησαν. Δὲν πιστεύομεν νὰ τὸ ἀρνῆσθε κ. ἠθικολόγε ;

Ἰδοὺ ὑποδεικνύει, ὁ νομικὸς καὶ δημοκρατικὸς αὐτὸς ἀνὴρ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τὰ κατήκοντά της, δηλαδὴ τὴν καταπάτησιν αὐτοῦ τούτου τοῦ Συντάγματος, τὸ ὁποῖον ἐπιτρέπει τὴν ἀθροῦσον συνάθροισιν τῶν πολιτῶν καὶ μάλιστα, ὄχι εἰς ἐκλογικὰ σαλόνα, ἀλλὰ εἰς Ἀνα- γνωστήρια. Εἶπε λοιπὸν ὁ ἀναμάρτητος ὁ ὄλιπτον τὸν Μίθον κατὰ τοῦ ἀμαρτωλοῦ Ἀντύπα ἄλλὰ τοὺς ἀναμαρ- τήτους τοὺς ξέρει. ἢ στενὴ κοινωνία μας καὶ λέγει πρὸς αὐτοὺς τὴν παροιμίαν: «φθάνει καὶ σὲ ξέρω, καὶ μὲ ξέρεις καὶ μὲ ξέρεις καὶ σὲ ξέρω»

Τοιαύτη ἐν ὀλίγοις ἡ σκιαγραφία τοῦ ἀμερώχου ὀρθογράφου τοῦ Κώδωνος. Ἀφίνεμεν τὰ περαιτέρω σχόλια εἰς τὴν εὐρείαν καὶ βαθεῖαν κρίσιν τοῦ λαοῦ τοῦ πραγματικοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦ ἀποκαλύπτον- τος σὺν τῷ χρόνῳ τὸ προσοπίσιον τῶν φιλοτίμων καὶ ὀφιλοκερδῶν προστατῶν αὐτοῦ, ἵνα τοὺς βάλῃ μεσ' τὴν καρδιά του μὲ τὴν πραγματικὴν καὶ περι- φανῆ ψυχὴν των. Τὸ Ἀναγνωστήριον τὸ ὁποῖον δὲν γί- νεται ὄργανον πολιτικῶν σκοπῶν, διατηρούμενον μὲ τὴν δεκάρα τοῦ ἐργάτου δὲν ἔχει διάλειψιν νὰ δαπανᾷ τὸν ἰ- δρώτα τοῦ λαοῦ δι' ἀπαντήσεις εἰς τέτλια ἔντα, τὰ ὁ- ποῖα ἐκμεταλλεύονται ἀσθενῆ δημοσιογραφικὰ ὄργαν- α, διὰ νὰ μᾶς ἀποκαλύπτουν ἐκ τῆς γλώσσης αὐτῶν, τὸ περίσσευμα τῆς καρδίας των.

Ἀλλὰ περιττὸν ν' ἀποκαλύπτεται ὁ γνωστὸς θεω- ρητικὸς καὶ πρακτικὸς ἠθικολόγος, τὸν ὁποῖον συμβουλεύ- ομεν ν' ἀρήτῃ τὴν ἠλικίαν . . . . . δι' ἄλλους.

Ἡ ΧΟΛΗ ΤΩΝ ΕΓΓΡΑΜΑΤΩΝ

Ἐνώπιον ἀκοετοῦ κόσμου ὁ ὁποῖος συνέροευσεν κατὰ τὴν παρελθούσῃν Κυριακῇ ἐν τῷ Ἀαίκῳ Ἀναγνωστηρίῳ, ὠμί- λησεν ὁ κ. Σ. Ἀρτένης περὶ τῆς ἐν γένει καταστάσεως τοῦ Ἀναγνωστηρίου καὶ τῆς ἐφευρέσεως κατ' αὐτοῦ ἀντιδράσεως.

Μετὰ γὰρ — λέγει — βλέπω ὅτι ὁ σπύρος τὸν ὁποῖον ἔροιψαν εἰς τὰς καρδίας μας ὁ ἀειμνηστὸς Διδάσκαλός μας βλαστάνῃ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν διότι ἀντελήφθημεν πλέον πᾶντες ὅτι τὸ μορφωτικὸν τοῦτο κέντρον, θ' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς μας ἀπᾶς διὰ παντός, καὶ θὰ πικρῶσιν μ- ας ἡμέραν καὶ ἐντὺς ἄλλοις, τὴν πούλειαν τὴν ταπεινῶ-

σιν καὶ τὴν περιφρόνησιν τὰ μίνα χριστικὰ τὰ ὁποῖα μας προσέφερον καὶ μᾶς προσφέρουσιν μὲ ὄλην τὴν γα- νικιότητα τινῶν τῶν ἀρχόντων καὶ δημοκρατῶν τοῦ Τόπου μας, ὅτινας ἐδίδασκον τὸν Λαὸν νὰ χύῃ τὸ αἷμα τοῦ ὑπε- ρῆς ἐκλογῆς τῶν καὶ ἐνόμισαν οἱ ταλαίπωροι οὗτοι, ὅτι μὲ τὸν θάνατον τοῦ εὐεργέτου τῶν ἐργατῶν τάξεων, Μαρ- τίνου Ἀντύπα (ὃ ἐθάπτετο συγχρόνως καὶ τὸ Ἀαίκον Ἀναγνωστήριον καὶ ἐγάρησαν καὶ ἐκώδισαν, τὰ θε- λητηριώδη τοὺς χεῖλη, ἐπὶ τῇ θλίβῃ αὐτῆς εἰδήσε, τῆς δολοφονίας διότι ἐνόμισαν ὅτι ἀπ' ἐλάττωσιν πλέον ἀπὸ τὸν ἐλέγχον τοῦ Ἀντύπα, ἐπιθυμοῦντες ἵνα οἱ ἐργατῆς ἐργατικὴ κυλιόνται αἰωνίως μεσὰ εἰς τὴν πενίαν καὶ ἀμάθειαν, ἐκ τῶν ὁποίων προκύπτει τὸ ἐγκλημα. Καὶ συ ὁ ἐνὶ τότε ὑπὸ τῶν ἀρμυθίων ἀρχῶν μεσὰ εἰς τὰ μουντ' ὄμια τῶν φι- λακῶν, ἐγκυκλιεποῦσι εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἀρχείων τοῦ ὠκ- κηρήνων καὶ γυναικῶν καὶ ἀδελφῶν καὶ θυγ' ἑταίρας, μενόντων πλέον ἐλευθέρων νὰ ἐκτελέσωσι πᾶσιν ἀτιμὸν πρᾶξιν τοὺς προσποιούμενοι ὅτι θὰ τὰς προστατεύσωσιν. Ἰ λὴν δυστυχῶς δι' ἐκείνους καὶ εὐτυχῶς δι' ἡμᾶς ὅτε εἶδον νὰ συσσωματω- νται καὶ νὰ συγκεντρωνοῦνται αἱ ἐργατικαὶ τάξεις εἰς τὸ «Ἀ- ναγνωστήριον», ὅπως ἀποτελέσωσι μίαν ὁμογενὴ ἰσχυρὰν καὶ τὴν μεταχειρισθῶσιν εἰς πᾶσαν περίστασιν τους, τὸ μειδιᾶ- μα ἐκεῖνο λέγω, μετεδλήθη εἰς ὀργὴν καὶ ἀγανάκτησιν ἐκν- τῶν τῶν ἐργατικῶν τάξεων καὶ διὰ τοῦ λόγου καὶ διὰ τῆς γραφίδος, κρυπτόμενοι ὀπισθεν τῶν τυφλῶν, ἐξέσταν τὰ δηλητηριάτους, προσπαθοῦντες ὑπόσλους, νὰ μᾶς σύρωσιν ἐ- νώπιον τῶν ἀρχῶν διὰ νὰ μᾶς δικάσωσιν οἱ ἴδιοι κατέγον- τες τὰ δικαιώματα διὰ τῶν ὁποίων ἀνίστανται κατ' ἀρέσκειαν νὰ δικάζωσιν τοὺς ἀνθρώπους, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι εἰμὲν ὕβρι- στὰ καὶ ταραχοποιοὶ καὶ ὅτι τὸ Ἀναγνωστήριον ζητεῖ τὴν ἀναρχίαν, ἀπειλοῦντες δὴθεν αὐτοὺς καπηλικιώτιστα.

Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ Κύριοι ! πότε ὑβρίσκειν καὶ τότε ἐυέμο- ρθμεν πρόσωπα; ἤκουσέ τις ἐξ ἡμῶν τοῦτο; Νίμ ζο ὄχι. Ἀλλ' ἠθέλησαν καὶ εἰς τοῦτο νὰ μᾶς ἀπκροεῖσωσιν το ὁ καίωμα νὰ κλαύσωμεν καὶ χύτωμεν τὰ δάκρυά μας ὑπὲρ ἐκείνου ὅστις ἔχυσε μετὰ τῆς μεγαλειότητος αὐταπαρητήσεως τὸ αἷμα τοῦ ἐν Πυργετῷ τῆς Θεσσαλίας διὰ τὰς δυστυχῆς ἐργατικὰς τά- ξεις. Καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκράσωμεν τὴν ἠλικίαν μας λέγει ὁ γνωστὸς ἀρλογράφος τοῦ «Κώδωνος» εἰρωνευόμενος τὴν ἀρ- θροϊάν τῶν γυθέντων δακρύων τοῦ Λαοῦ. Ἀλλ' ἡμεῖς εἰς τὸν πόλεμον τοῦτον τῶν εὐγενῶν λαοπλάνων ὀφείλομεν νὰ κρατήσωμεν τὴν θέσιν μας ὑψηλὰ ἐκεῖ ὅπου ἴσταται καὶ ἀντὶ νὰ τοὺς ἀποδώσωμεν τὰς ὕβρεις, τὰς ὁποίας ἐτόξευσαν καὶ πρὸς τὸν Μάρτυρα ἐκεῖνον καὶ πρὸς τὰ μέλη τοῦ Ἀαί- κοῦ Ἀναγνωστηρίου καὶ πρὸς τὰς ἐργατικὰς τάξεις, καὶ τὴν Ἀστυνομίαν, τὸν κεντρίον ὀφείλομεν ἡμεῖς οἱ ἀμάθει; καὶ πού- στωχοι ὡς μᾶς ἀποκκλῶσιν οἱ ἠλίθιοι οὗτοι, νὰ τοὺς διδά- ζωμεν καὶ νὰ τοὺς νοθεύσωμεν καὶ νὰ κλαύσωμεν ἐν ἀ- νόγχῃ διὰ τὴν θρημωδίαν τους καὶ διὰ τὴν πλάνην τους, ἵ- σως τὰ δάκρυά μας ξεπλύνωσιν τὰ κρίματα τῆς λυσαιέας ψυχῆς των καὶ φέρωσιν εἰς συνείθησιν τὰς μεμλκκισμένους κεφαλάς των. Ἄς ἀζητήσωμεν λοιπὸν τὴν μεταξὺ μας ἀγάπην καὶ ἀλληλοβοήθειαν καὶ ἄς ἐνώτωμεν καὶ τὰς καρδίας μας καὶ τὰς ψυχὰς μας ἀκόμη, διὰ νὰ ἴδωμεν μίαν ἡμέραν τὴν Νίκαν κρατούσαν τὴν ἐλευθερίαν σημαίαν, ἢ ὅπως θὰ μᾶς βουτήξῃ μεσὰ εἰς τὴν πικρῶσιν. ΕΒΛΙΟΦΡΙΝ ΠΙΟΤΑ καὶ ΑΔΕΛ- ΦΟΤΗΤΑ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Ἐκ τῶν «Ἀαίκοῦ Ἀναγνωστηρίου».